

<http://www.areiospagos.gr/>

ΧρΙΔ 2012 σελ. 516, ΔΕΕ 2012 σελ. 810, ΝοΒ 2012 σελ. 1760 και ΕΕμπΔ 2012 σελ. 847

Απόφαση **102 / 2012**

Αριθμός 102/2012

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Φούκα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυομένου του Αντιπροέδρου Εμμανουήλ Καλούδη και του αρχαιότερου της συνθέσεως Αρεοπαγίτη Γεωργίου Γιαννούλη), Νικόλαο Λεοντή, Γεώργιο Γεωργέλλη, Δημήτριο Τίγγα και Δημήτριο Κράνη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Σεπτεμβρίου 2011, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσιόντος: Ελληνικού Δημοσίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, ως διαδόχου της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ Α.Ε", το οποίο εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από την Σοφία Διαμαντοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Της αναιρεσιβλήτου: της Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΩΝ ΧΑΡΤΟΥ Α.Ε.Ε", η οποία εδρεύει στο Ν. Φάληρο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους της Ιωάννη-Διονύσιο Φιλιώτη και Νικόλαο Μαχαιριώτη.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15 Ιουλίου 2007 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος που κατατέθηκε στο Εφετείο Αθηνών με αίτημα την μερική ακύρωση της από 4.4.2008 απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου, που συγκροτήθηκε στην Αθήνα στο πλαίσιο διεθνούς εμπορικής διαιτησίας κατά τον Κανονισμό Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ICC) στην υπόθεση με στοιχεία 13615/AVH/JHN (C-12606/MS/AVH).

Εκδόθηκε η 1455/2010 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Αθηνών την αναίρεση της οποίας ζητεί το αναιρεσείον με την από 25 Μαΐου 2010 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κράνης ανέγνωσε την από 4 Σεπτεμβρίου 2011 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης.

Η πληρεξουσία του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, οι πληρεξούσιοι της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου του στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Με την κρινόμενη αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδικών εκδοθείσα κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών υπ' αριθ. 1455/2010 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία απέρριψε την από 15.7.2007 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος κατά της ήδη αναιρεσιβλήτης με αίτημα την μερική ακύρωση της από 4.4.2008 απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου, που συγκροτήθηκε στην Αθήνα στο πλαίσιο διεθνούς εμπορικής διαιτησίας κατά τον Κανονισμό Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ICC) στην υπόθεση με στοιχεία 13615/AVH/JHN (C-12606/MS/AVH).

2. Κατά το άρθρ. 1 του ν. 2735/1999, οι διατάξεις του εφαρμόζονται στη διεθνή εμπορική διαιτησία, της οποίας ο τόπος βρίσκεται στην ελληνική επικράτεια, είναι δε διεθνής η διαιτησία όταν, εκτός άλλων περιπτώσεων, τα μέρη έχουν, κατά τη σύναψη της συμφωνίας διαιτησίας, την εγκατάστασή τους σε διαφορετικά κράτη. Κατά το

άρθρ. 19§1 του ίδιου νόμου και με την επιφύλαξη αντίθετων διατάξεών του, τα μέρη, με συμφωνία τους, καθορίζουν ελεύθερα τη διαιτητική διαδικασία, ενώ και κατά τον ερμηνευτικό κανόνα του άρθρ. 2περ.(ε) του αυτού νόμου, όπου ο νόμος αυτός αναφέρεται σε συμφωνία των μερών ή στη δυνατότητά τους να προσέλθουν σε συμφωνία, η σχετική αναφορά εκτείνεται και στους κανόνες διαιτησίας που περιλαμβάνονται στη συμφωνία.

Συνεπώς τα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν ότι η διαιτησία θα διεξαχθεί κατά τον Κανονισμό Διαιτησίας (Rules of Arbitration) του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου-ΔΕΕ (International Chamber of Commerce-ICC), δηλαδή κατά θεσμοποιημένη διαιτησία, στην οποία αναφέρεται και ο ερμηνευτικός κανόνας του άρθρ. 2περ.(α) του ν. 2735/1999. Κατά το άρθρ. 6§1 του Κανονισμού Διαιτησίας του ΔΕΕ, εφόσον τα μέρη έχουν συμφωνήσει στην υποβολή διαφοράς σε διαιτησία κατά τον Κανονισμό αυτό, θεωρείται ότι έχουν ipso facto υπαχθεί στον Κανονισμό, όπως ισχύει κατά την ημέρα έναρξης της διαιτητικής διαδικασίας, εκτός αν συμφώνησαν στην εφαρμογή του Κανονισμού, όπως ίσχυε κατά την ημέρα κατάρτισης της διαιτητικής συμφωνίας τους, κατά δε το άρθρ. 4§1,2&3 του ίδιου Κανονισμού, το μέρος που επιθυμεί να προσφύγει στη διαιτησία σύμφωνα με τον Κανονισμό, πρέπει να υποβάλει σχετική αίτηση (προσφυγή) στη Γραμματεία του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου, οπότε η ημέρα λήψης της αίτησης από τη Γραμματεία θεωρείται ως η ημέρα έναρξης της διαιτητικής διαδικασίας, πρέπει δε η αίτηση, μεταξύ άλλων, να περιέχει έκθεση του αντικειμένου και των περιστατικών της διαφοράς, το είδος της ζητούμενης προστασίας και προσδιορισμό, κατά το δυνατόν, του τυχόν αιτούμενου ποσού. Περαιτέρω κατά το άρθρ. 18§1 του αυτού Κανονισμού, μόλις το Διαιτητικό Δικαστήριο λάβει από τη Γραμματεία του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου το φάκελο της υπόθεσης, συντάσσει πράξη- πλαίσιο για τους όρους διεξαγωγής της διαιτησίας (Terms of Reference), στην οποία, μεταξύ άλλων, περιέχεται περιληπτική έκθεση των αξιώσεων κάθε μέρους και της ζητούμενης προστασίας, με ένδειξη, κατά το δυνατόν, και του αιτούμενου από κάθε μέρος ποσού. Μετά την υπογραφή της πράξης αυτής ή την έγκρισή της από το Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο, ορίζεται στο άρθρ. 19 του Κανονισμού, ότι είναι απαράδεκτη η υποβολή νέων αιτημάτων ή αντ αιτημάτων που υπερβαίνουν τα όρια της πράξης, εκτός αν αυτό επιτραπεί από το Διαιτητικό Δικαστήριο. Αντίστοιχα και το άρθρ. 23§2 του ν. 2735/1999, ορίζει ότι αν δεν έχει συμφωνηθεί διαφορετικά, κάθε μέρος μπορεί, κατά τη διάρκεια της διαιτητικής διαδικασίας, να τροποποιήσει ή να συμπληρώσει το αγωγικό του αίτημα ή την απάντησή του, εκτός αν τούτο δεν επιτραπεί από το Διαιτητικό

Δικαστήριο λόγω της καθυστερημένης προβολής του. Εξ άλλου κατά το άρθρ. 18 του ως άνω νόμου, κατά τη διαιτητική διαδικασία τηρείται η αρχή της ίσης μεταχείρισης των μερών και δικαιούται κάθε μέρος να αναπτύξει τους ισχυρισμούς του και να προσκομίσει τις αποδείξεις του (όμοια και η διάταξη του άρθρ. 886§2 ΚΠολΔ), δηλαδή εκτός από την αρχή της ισότητας διασφαλίζεται και το δικαίωμα ακρόασης των μερών, το οποίο υλοποιείται με τις διατάξεις του άρθρ. 24§§2 & 3 του αυτού νόμου, που ορίζουν ότι τα μέρη ειδοποιούνται από το Διαιτητικό Δικαστήριο εγκαίρως πριν από κάθε συνεδρίαση και κάθε διεξαγωγή αποδείξεων, ενώ δικόγραφα, αποδεικτικά έγγραφα και δηλώσεις ή πληροφορίες που το ένα μέρος υποβάλει ή ανακοινώνει στο Διαιτητικό Δικαστήριο, κοινοποιούνται στο άλλο μέρος. Το ίδιο δικαίωμα ακρόασης διασφαλίζεται στο πλαίσιο του Κανονισμού Διαιτησίας του ΔΕΕ με τις πρόνοιες των άρθρ. 21§§1&3 και 22§1, σύμφωνα με τις οποίες τα μέρη δικαιούνται να παρευρίσκονται στη συζήτηση της υπόθεσης και καλούνται πριν από εύλογη προθεσμία από το Διαιτητικό Δικαστήριο, το οποίο κηρύσσει τη διαδικασία περαιωμένη, εφόσον κρίνει ότι δόθηκε στα μέρη η δυνατότητα να υποστηρίξουν εύλογα την υπόθεσή τους, οπότε και δεν είναι πλέον δεκτή η υποβολή εγγράφων ή η προβολή ισχυρισμών ή αποδεικτικών στοιχείων, εκτός αν ζητηθεί ή επιτραπεί από το Διαιτητικό Δικαστήριο. Από το σύνολο των παραπάνω ρυθμίσεων συνάγεται ότι η διαιτητική διαδικασία (διεθνής ή και εσωτερική), καθοριζόμενη κατ' αρχήν ελεύθερα από τα μέρη, χαρακτηρίζεται από ελαστικότητα και συνεπώς τα μέρη, εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, μπορούν, με ρητή ή σιωπηρή συναίνεση του Διαιτητικού Δικαστηρίου, να τροποποιήσουν ή να συμπληρώσουν τα αιτήματα ή ανταιτήματά τους κατά τη διάρκεια της διαιτητικής διαδικασίας και μάλιστα στο πλαίσιο του Κανονισμού Διαιτησίας του ΔΕΕ είναι επιτρεπτή, με την άδεια του Διαιτητικού Δικαστηρίου, η υποβολή και νέων αιτημάτων ή ανταιτημάτων, ακόμη και μετά το πέρας της διαδικασίας, με την προϋπόθεση ότι αφορούν στην αυτή έννομη σχέση, που εκκρεμεί στο Διαιτητικό Δικαστήριο και δεν θίγονται κατ' αυτόν τον τρόπο οι αρχές της ισότητας και της ακρόασης των μερών. Στη συγκεκριμένη περίπτωση προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της ένδικης αγωγής (άρθρ. 561§2 ΚΠολΔ) ότι μ' αυτή το αναιρεσίον Ελληνικό Δημόσιο ζήτησε τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης από 4.4.2008 διαιτητικής απόφασης για το ποσό αρχικά των 12.383.375,37 ευρώ, που υποχρεώθηκε το ίδιο ως διάδοχος της εκκαθαρισθείσας κατά το άρθρ. 15§2 του ν. 2741/1999 ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ Α.Ε." να καταβάλει στην εταιρεία με την επωνυμία "ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ Α.Ε.", ισχυριζόμενο (το Ελληνικό Δημόσιο) με τους δυο πρώτους

λόγους της ένδικης αγωγής του ότι με ανεπίτρεπτη μεταβολή του αρχικού ανταγωγικού αιτήματος της αναιρεσίβλητης, που είχε ζητήσει την επιδίκαση του ποσού αυτού στην ίδια, αλλά και κατά παράβαση του δικαιώματός του ακρόασης, αφού του χορηγήθηκε 10ήμερη μόνον προθεσμία να προβάλει τους ισχυρισμούς του μετά τη μεταβολή του ανταγωγικού αιτήματος της αναιρεσίβλητης, επιδικάσθηκε τελικά το ποσό αυτό στην ως άνω εταιρεία (ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ). Το γεγονός αυτό συνιστά κατά το Ελληνικό Δημόσιο υπέρβαση του οριοθετημένου από τη συμφωνία των μερών αντικειμένου της διαιτητικής δίκης, η οποία αφορά διεθνή εμπορική διαιτησία κατά τον Κανονισμό Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ICC) δυνάμει του 15ου όρου της από 2.6.1999 σύμβασης πώλησης στην αναιρεσίβλητη από τον ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ αριθμού 30.817.368 μη εισηγμένων στο Χρηματιστήριο Αθηνών μετοχών της εταιρείας ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ. Σχετικά η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση έκρινε ότι ο πρώτος λόγος της ένδικης αγωγής ήταν απορριπτέος ως μη νόμιμος λόγω της ελαστικότητας της διαιτητικής διαδικασίας, αφού η από 23.3.2008 τροποποίηση ή μεταβολή του ανταγωγικού αιτήματος της ήδη αναιρεσίβλητης ως προς το πρόσωπο του δικαιούχου δεν ήταν ανεπίτρεπτη, εφόσον δεν συνιστά μεταβολή του αντικειμένου της διαιτητικής δίκης που ήχθη στο Διαιτητικό Δικαστήριο, το οποίο και επέτρεψε την μεταβολή αυτή, χωρίς το αναιρεσείον Ελληνικό Δημόσιο να επικαλεσθεί αντίθετη συμφωνία των μερών. Εξ άλλου το Εφετείο απέρριψε ως αβάσιμο το δεύτερο λόγο της ένδικης αγωγής, κρίνοντας ότι αφού το Ελληνικό Δημόσιο, όπως το ίδιο αναφέρει στην ένδικη αγωγή του, είχε πολύ πριν από την από 23.3.2008 τροποποίηση του ανταγωγικού αιτήματος της αναιρεσίβλητης αμφισβητήσει ήδη με το CM-3 έγγραφό του την ενεργητική νομιμοποίησή της ως προς το διεκδικούμενο απ' αυτή ποσό των 13.086.057,37 ευρώ (έναντι του οποίου επιδικάσθηκε το μικρότερο ως άνω ποσό των 12.383.375,37 ευρώ), υποστηρίζοντας ότι δικαιούχος ήταν η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ, ενώ και εγγράφως αντέκρουσε στη συνέχεια, στις 2.4.2008, τη μεταβολή, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ανεπαρκή χρόνο προβολής των ισχυρισμών του και συνακόλουθα για παραβίαση του δικαιώματός του ακρόασης. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, καταλήγοντας ότι με βάση τους δυο πρώτους λόγους της ένδικης αγωγής δεν δικαιολογείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης κατά την επικαλούμενη από το Ελληνικό Δημόσιο περίπτωση του άρθρ. 34§§1&2α(δδ) του ν. 2735/ 1999, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, σύμφωνα με όσα προηγουμένως αναπτύχθηκαν, τις παραπάνω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, ενώ σε σχέση ειδικότερα με το δεύτερο λόγο της ένδικης αγωγής, που

απορρίφθηκε κατ' ουσίαν, διέλαβε στην απόφασή του επαρκείς αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο ως προς το συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε παραβίαση του δικαιώματος ακρόασης του αναιρεσιόντος Ελληνικού Δημοσίου.

Συνεπώς τα αντίθετα που υποστηρίζονται με τους δυο πρώτους λόγους της αίτησης αναιρέσης είναι αβάσιμα και πρέπει οι λόγοι αυτοί από τους αριθμούς αντίστοιχα 1 και 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ να απορριφθούν.

3. Κατά τη διάταξη του άρθρ. 34§2β(ββ) του ν. 2735/1999, η διαιτητική απόφαση μπορεί να ακυρωθεί και όταν είναι αντίθετη προς τη διεθνή δημόσια τάξη, όπως αυτή νοείται στο άρθρ. 33 του ΑΚ, δηλαδή όταν προσκρούει στις θεμελιώδεις πολιτειακές, δικαιοδικές, κοινωνικές, ηθικές ή οικονομικές αντιλήψεις που κρατούν στη Χώρα και συγκροτούν την έννοια της εγχώριας δημόσιας τάξης (ΟΛΑΠ 17/1999, ΑΠ 1066/2007, 1532/2008). Η αντίθεση προς τη δημόσια τάξη, που διαταράσσει τον έννομο ρυθμό της Χώρας, πρέπει να προκύπτει ευθέως από το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης στο σύνολό της, δηλαδή όχι μόνο από το διατακτικό της, αλλά και από το αιτιολογικό της (ΟΛΑΠ 13/1995). Όμως δεν προσβάλλεται η δημόσια τάξη κατά την παραπάνω έννοια και δεν θεμελιώνεται συνεπώς ο αντίστοιχος λόγος ακύρωσης της διαιτητικής απόφασης, όταν αυτή εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο ή έχει απλώς ανεπαρκή αιτιολογία, εκτός αν έτσι, σε συνδυασμό και με το διατακτικό της απόφασης, δημιουργείται κατάσταση αντίθετη προς τις ως άνω θεμελιώδεις αντιλήψεις της ελληνικής έννομης τάξης (ΑΠ 1273/2003, 40/2010). Εξ άλλου ναι μεν η αποζημίωση έχει κατά το ελληνικό δίκαιο (άρθρ. 297, 298 ΑΚ) καθαρά αποκαταστατικό χαρακτήρα, είτε ως συμβατική είτε ως εξωσυμβατική ενοχή, όμως η επιδίκαση πρόσθετου χρηματικού ποσού, πέραν της πραγματικής ζημίας, δεν απαγορεύεται γενικώς, εφόσον δεν είναι υπέρμετρη (βλ. ενδεικτικά τις περιπτώσεις των άρθρ. 405§2 και 407 ΑΚ, 1 του ν.435/1976, 3§4 του ν.1703/1987 και 65§2 του ν.2121/1993). Επομένως η επιδίκαση πρόσθετης "αποζημίωσης" υπό οποιαδήποτε μορφή δεν προσκρούει καθ' εαυτή στη δημόσια τάξη της Χώρας, έστω και αν συντελεί στον πλουτισμό του ζημιωθέντος (ΟΛΑΠ 17/1999), ο οποίος (πλουτισμός) είναι περαιτέρω ανεκτός και στο πλαίσιο του άρθρ. 930§3 ΑΚ. Με την ένδικη αγωγή το αναιρεσιόν Ελληνικό Δημόσιο ζήτησε, επικουρικά προς το αίτημα, που συνδέεται, κατά τα προεκτεθέντα, με τους δυο πρώτους λόγους της αγωγής του, τη μερική ακύρωση της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης κατά το ποσό των 4.335.417 ευρώ, που υποχρεώθηκε ως μέρος του προαναφερθέντος μεγαλύτερου ποσού των

12.383.375,37 ευρώ να καταβάλει στην εταιρεία με την επωνυμία "ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ Α.Ε.", ισχυριζόμενο (το Ελληνικό Δημόσιο) με τον τρίτο λόγο της ένδικης αγωγής του ότι δεν θα έπρεπε να επιδικασθεί σε βάρος του το ποσό αυτό, το οποίο, κατά την από 2.6.1999 σύμβαση πώλησης μετοχών της εταιρείας ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ από τον ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ στην αναιρεσίβλητη, αφορά τη συμφωνημένη να επιστραφεί από τον πωλητή στην ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ συνεισφορά του στις οφειλόμενες απ' αυτή αποζημιώσεις απόλυσης εργαζομένων της κατά την ολοκλήρωση της ως άνω συναλλαγής (πώλησης), αφού, όπως το Ελληνικό Δημόσιο περαιτέρω ισχυρίζεται, οι απολύσεις αυτές ακυρώθηκαν αμετάκλητα, οπότε οι καταβληθείσες εντωμεταξύ από την ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ αποζημιώσεις απόλυσης θα αναζητηθούν απ' αυτή ως αχρεωστήτως καταβληθείσες, με συνέπεια, αν εισπράξει και την ως άνω συνεισφορά του πωλητή, να καταστεί αυτή πλέον αδικαιολόγητα πλουσιώτερη. Η συνέπεια αυτή, την οποία κατά τρόπο αντίθετο προς τη διεθνή έννομη τάξη, όπως το Ελληνικό Δημόσιο υποστηρίζει, αρνήθηκε να εξετάσει το Διαιτητικό Δικαστήριο, απαξιώνοντας έτσι τη δικαιοδοτική λειτουργία των δικαστηρίων της Χώρας (πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου της ένδικης αγωγής), αντιβαίνει και η ίδια (η συνέπεια), σύμφωνα και πάλι με την άποψη του Ελληνικού Δημοσίου, στη διεθνή έννομη τάξη κατά την έννοια του άρθρ. 33 ΑΚ (δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου της ένδικης αγωγής) και καθιστά έτσι ακυρωτέα για τις αιτίες αυτές την απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα με την 29η σκέψη της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης, που παρατίθεται στην ένδικη αγωγή, αλλά και στο δικόγραφο της αίτησης αναίρεσης, έγιναν δεκτά τα ακόλουθα: "Το ποσό ύψους 4.335.417 ευρώ... δεν αμφισβητείται. Η άμυνα του ενάγοντος (αναιρεσιόντος) συνίσταται στην παραπομπή του Δικαστηρίου σε αποφάσεις των εγχώριων δικαστηρίων, καθώς και του ΔΕΚ, οι οποίες κήρυσσαν ανενεργό την καταγγελία των αντίστοιχων συμβάσεων εργασίας. Ωστόσο, από τη σαφή διατύπωση του Όρου 10.4.1§1, η υποχρέωση εν τέλει του Πωλητή να συνεισφέρει στις αποζημιώσεις απόλυσης προέκυπτε σε κάθε περίπτωση που δεν υπήρχε παραβίαση από τον Αγοραστή των υποχρεώσεών του από τον Όρο 5 (οι επονομαζόμενες "Επιτρεπόμενες Απολύσεις"). Επίκληση τέτοιας παραβίασης δεν υπήρξε ούτε εντοπίστηκε από εμάς ... Σύμφωνα με την ανάλυση της πλειοψηφίας του Δικαστηρίου, η Σύμβαση δεν προβλέπει δικαίωμα του Πωλητή να παρακρατεί τη συνεισφορά του σε περίπτωση παραβάσεων του εφαρμοστέου εργατικού δικαίου. Η απαίτηση είναι βάσιμη. Η εξέταση των επιπτώσεων από την κρίση του Αρείου Πάγου σχετικά με τον ανενεργό χαρακτήρα των απολύσεων δεν ανήκει

στην αρμοδιότητά μας". Σχετικά η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση έκρινε ότι ο τρίτος λόγος της ένδικης αγωγής είναι κατά μεν το πρώτο σκέλος του απορριπτέος ως αλυσιτελής, "αφού υπό τα εκτιθέμενα πραγματικά περιστατικά το Διαιτητικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν είχε αρμοδιότητα για την εξέταση των επιπτώσεων από την κρίση του Αρείου Πάγου σχετικά με τον ανενεργό χαρακτήρα των απολύσεων και επομένως δεν αγνόησε τις αποφάσεις ούτε τις συνέπειες της σχετικής ως άνω κρίσης για τον ανενεργό χαρακτήρα των απολύσεων", ενώ κατά το δεύτερο σκέλος του ο ίδιος λόγος (που αριθμείται κατά το σκέλος του αυτό στην εφετειακή απόφαση ως τέταρτος λόγος) κρίθηκε ότι είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, "καθόσον με τον πλουτισμό προσώπου και δη της ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑΣ ΑΕ από την ενδεχόμενη αναζήτηση των καταβληθέντων ποσών αποζημίωσης από τους εργαζομένους και την επιδίκαση με την προσβαλλόμενη απόφαση της συνεισφοράς του Πωλητή στις αποζημιώσεις δεν παραβιάζεται η διεθνής έννομη τάξη". Η κρίση του Διαιτητικού Δικαστηρίου ότι δεν έχει αρμοδιότητα να εξετάσει τις επιπτώσεις από τις αποφάσεις του Αρείου Πάγου και των δικαστηρίων της ουσίας, που έκριναν άκυρες τις απολύσεις εργαζομένων στην ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ, δεν ενέχει καθ' εαυτή, ακόμη και αν θεωρηθεί εσφαλμένη, όπως υποστηρίζει το Ελληνικό Δημόσιο, απαξίωση της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων της Χώρας και δεν συνιστά έτσι κατά τη σχετική αιτίαση προσβολή της δημόσιας τάξης της. Συνακόλουθα εφόσον από τη διαιτητική απόφαση δεν προκύπτει η επιστροφή ή η βεβαιότητα έστω επιστροφής στην ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ όσων αποζημιώσεων κατέβαλε σε απολυμένους της, οπότε η συνεισφορά επιπλέον ποσών από το Ελληνικό Δημόσιο για την αυτή αιτία θα μπορούσε ενδεχομένως να θεωρηθεί ότι οδηγεί σε υπέρμετρα αδικαιολόγητο πλουτισμό της, δεν ενέχει η διαιτητική απόφαση ούτε και κατά την έννοια αυτή προσβολή της διεθνούς δημόσιας τάξης. Επομένως είναι νομικά αβάσιμος και απορριπτέος στο σύνολό του, δηλαδή και κατά τα δυο σκέλη του, ο τρίτος λόγος της ένδικης αγωγής, με τον οποίο επιδιώκεται η μερική ακύρωση της διαιτητικής απόφαση κατά το άρθρ. 34§§1&2β(ββ) του ν. 2735/ 1999. Αντίστοιχα και το Εφετείο που έκρινε επίσης απορριπτέο στο σύνολό του τον τρίτο λόγο της ένδικης αγωγής με διαφορετική εν μέρει αιτιολογία, η οποία όμως δεν επηρεάζει κατά τα λοιπά το διατακτικό της απόφασής του (άρθρ. 578 ΚΠολΔ), δεν παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων που προαναφέρθηκαν και συνεπώς ο αντίθετος τρίτος λόγος της αίτησης αναίρεσης από τον αριθμό 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Ο ίδιος λόγος, κατά το μέρος που γίνεται μ' αυτόν επίκληση πλημμέλειας της εφετειακής απόφασης από τον αριθμό 19 του αυτού άρθρ. 559 ΚΠολΔ, στηρίζεται σε εσφαλμένη

προϋπόθεση και είναι απορριπτός, αφού η πλημμέλεια αυτή προϋποθέτει την κατ' ουσίαν έρευνα του σχετικού τρίτου λόγου της ένδικης αγωγής (ΟΛΑΠ 44/1990), ο οποίος όμως απορρίφθηκε, κατά τα προεκτεθέντα, με την εφετειακή απόφαση χωρίς να ερευνηθεί στην ουσία του.

4. Κατά τη διάταξη του άρθρ. 7§1 του ν.2735/1999, συμφωνία διαιτησίας είναι η συμφωνία με την οποία τα μέρη υπάγουν σε διαιτησία όλες τις διαφορές ή ορισμένες διαφορές που έχουν προκύψει ή ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ τους από μια έννομη σχέση, συμβατική ή μη συμβατική.

Συνεπώς σαφώς ορίζεται στη διάταξη αυτή ότι η συμφωνία διαιτησίας, η οποία κατά το άρθρ. 16§1εδ.β του ίδιου νόμου χαρακτηρίζεται ως αυτοτελής συμφωνία, έστω και αν έχει ενσωματωθεί στο κείμενο της κύριας ουσιαστικής συμφωνίας των μερών, μπορεί να αφορά και σε μελλοντικές διαφορές τους, οι οποίες δεν είναι ανάγκη να εξειδικεύονται στη διαιτητική συμφωνία, εφόσον συνάγεται απ' αυτή, με τη βοήθεια αναλόγως και των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρ. 173 και 200 ΑΚ, ότι εμπίπτουν στο εύρος της. Εξ άλλου ναι μεν η εσφαλμένη νομική ή ουσιαστική κρίση των διαιτητών αναφορικά με τα επιμέρους ζητήματα της διαιτητικής δίκης δεν συνιστά καθ' εαυτή υπέρβαση εξουσίας και γενικώς δεν θεμελιώνει λόγο ακύρωσης της διαιτητικής απόφασης κατά το άρθρ. 34 του ν. 2735/1999 ή αναλόγως κατά το άρθρ. 897 του ΚΠολΔ (ΑΠ 40/2010), όμως διαφορετικό ζήτημα είναι και θεμελιώνει σχετικό λόγο ακύρωσης η εσφαλμένη κατάφαση από το διαιτητικό δικαστήριο της ύπαρξης δικαιοδοσίας του για συγκεκριμένη διαφορά ή κατηγορία διαφορών. Περαιτέρω η παραδοχή του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκδίκαση αγωγής ακύρωσης διαιτητικής απόφασης, ότι από τη διαιτητική συμφωνία αποδεικνύεται ότι το διαιτητικό δικαστήριο δίκασε για αντικείμενο που είχε ή δεν είχε υποβληθεί με τη συμφωνία αυτή στη δικαιοδοσία του, αποτελεί εκτίμηση πραγματικού γεγονότος που δεν ελέγχεται αναιρετικά (ΑΠ 404/2000), μόνον όμως ως προς την τυπική ακρίβεια αυτής καθ' εαυτής της σχετικής παραδοχής, δηλαδή όταν το δικαστήριο της ουσίας περιορίσθηκε στην παραδοχή αυτή χωρίς άλλες διευκρινήσεις. Όταν όμως στην απόφασή του παρατίθενται και άλλες παραδοχές, που ανατρέπουν την προηγούμενη παραδοχή του, ασφαλώς και ελέγχεται αναιρετικά η ορθότητα ή η επάρκεια της σχετικής κρίσης του. Με την ένδικη αγωγή το Ελληνικό Δημόσιο ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης και κατά το κεφάλαιό της που αφορά την αναγνώριση υποχρέωσής του να καταβάλει στην αντίδικό του ή αναλόγως στην ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ τα ποσά που

θα καταβάλουν αυτές σε τρίτους για εκκρεμείς αξιώσεις των τρίτων εναντίον τους, ισχυριζόμενο (το Ελληνικό Δημόσιο) με τον τέταρτο λόγο της ένδικης αγωγής του ότι με τη σχετική κρίση του το Διαιτητικό Δικαστήριο υπερέβη την παρεχόμενη σ' αυτό από τη συμφωνία των μερών εξουσία, αφού έκρινε για διαφορές όχι απλώς μελλοντικές, αλλά για ανύπαρκτες στην πραγματικότητα διαφορές, που δεν καλύπτονται από τη διαιτητική ρήτρα και οι οποίες θα προκύψουν εάν και εφόσον αυτό αρνηθεί να καταβάλει στις παραπάνω δικαιούχους τα ποσά που ενδεχομένως θα καταβάλουν αυτές σε τρίτους για τις εκκρεμείς εναντίον τους αξιώσεις τους. Εξ άλλου με τον πέμπτο λόγο της ένδικης αγωγής το Ελληνικό Δημόσιο ζήτησε την ακύρωση της διαιτητικής απόφασης κατά το αυτό αναγνωριστικό κεφάλαιό της, ισχυριζόμενο ότι η διαιτητική απόφαση προέβη στην παραπάνω αναγνώριση, μολονότι δεν υφίστατο και δεν διαπίστωσε αντίστοιχο έννομο συμφέρον της αναιρεσίβλητης, αφού δεν υπήρξε από την πλευρά του η οποιαδήποτε αμφισβήτηση αξιώσεων της αντιδίκου του και συνεπώς η διαιτητική απόφαση, κρίνοντας διαφορετικά, αφενός μεν παραβίασε κατά τρόπο αντίθετο προς τη διεθνή έννομη τάξη τις διατάξεις των άρθρ. 69 και 70 ΚΠολΔ, που ήταν εφαρμοστέες κατά τη συμφωνία των μερών και στη διαιτητική δίκη, αφετέρου δε έκρινε για αντικείμενο διαφοράς που δεν ήταν επιδεκτικό διαιτησίας. Ειδικότερα κατά τις παραδοχές της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης, που παρατίθενται στην ένδικη αγωγή, αλλά και στο δικόγραφο της αίτησης αναίρεσης, οι εκκρεμείς αξιώσεις τρίτων κατά της ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑΣ ή της αναιρεσίβλητης, για τις οποίες με τη διαιτητική απόφαση αναγνωρίσθηκε έναντι αυτών αντίστοιχη ευθύνη του αναιρεσειόντος Ελληνικού Δημοσίου, είναι οι ακόλουθες: "α) 108.543 ευρώ που αντιστοιχούν σε δημοτικά τέλη πληρωτέα από την Εταιρεία (ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ) σε σχέση με τις εγκαταστάσεις και τις δραστηριότητές της στο Μεγάλο Πεύκο για την περίοδο από τον Ιανουάριο 1997 έως το Δεκέμβριο 1998, ήτοι πριν από την ολοκλήρωση της Συναλλαγής (πώλησης των μετοχών) ... β) 455.815 ευρώ - ή όποια ποσά τυχόν επιδικασθούν τελικώς σε βάρος της Εταιρείας - που αντιστοιχούν σε δημοτικά τέλη πληρωτέα από την Εταιρεία σε σχέση με τις εγκαταστάσεις και τις δραστηριότητές της στην Αθήνα για την περίοδο από τις 18.18.1996 έως τις 17.12.1998, ήτοι πριν από την ολοκλήρωση της Συναλλαγής ... γ) Έξοδα και δαπάνες με τα οποία επιβαρύνθηκε η Εταιρεία κατά την άμυνά της έναντι αξίωσης του κ. Κ., του οποίου η σύμβαση εργασίας είχε λήξει πριν από την ολοκλήρωση της Συναλλαγής ... δ) 537.139,97 ευρώ - ή όποιο ποσό τυχόν επιδικασθεί τελικώς σε βάρος της Εταιρείας - που αντιστοιχούν στο ποσό μιας αξίωσης που εκκρεμεί ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων κατά της Εταιρείας

αναφορικά με ένα θανάσιμο ατύχημα τρίτου (του I. B.), ο οποίος σκοτώθηκε ύστερα από την κατάρρευση μέρους ενός από τα κτίρια της Εταιρείας στην Αθήνα, που είχε κατασκευασθεί πριν από την ολοκλήρωση της Συναλλαγής ...". Σύμφωνα με τα εκτιθέμενα περαιτέρω στην ένδικη αγωγή, αλλά και στην αίτηση αναίρεσης, η προσβαλλόμενη διαιτητική απόφαση διέλαβε στο σκεπτικό της αναφορικά με τις παραπάνω αξιώσεις τα ακόλουθα: "Το αίτημα της εναγομένης - αντενάγουσας (αναιρεσίβλητης) για την έκδοση απόφασης που να αναγνωρίζει τη συμβατική υποχρέωση του ενάγοντος (αναιρεσιόντος) από συγκεκριμένες διατάξεις της Σύμβασης, είναι, κατά την άποψη της πλειοψηφίας του Δικαστηρίου βάσιμο. Αν και είναι γνωστό ότι σε πολλά εγχώρια συστήματα πολιτικής δικονομίας (συμπεριλαμβανομένου και του ελληνικού) το ένδικο αυτό βοήθημα δεν θα ήταν διαθέσιμο, δικαστήρια που δικάζουν διεθνείς διαφορές, όπως η προκειμένη (συμπεριλαμβανομένων και δικαστηρίων με έδρα την Ελλάδα), βάσει των κανόνων διαφόρων οργανισμών, μεταξύ των οποίων και του ICC, συχνά αναγνωρίζουν αυτό το ένδικο βοήθημα, υπό την προϋπόθεση ότι το αντικείμενο της απαίτησης και η νομική ή συμβατική της βάση είναι σαφώς προσδιορισμένες, ώστε να επιτρέπεται στα μέρη, με την επέλευση του γεγονότος που προκαλεί τον προσδιορισμό της απαίτησης, να συμμορφώνονται με την δικαστική εντολή. Αυτός ο τρόπος διεξαγωγής της διαδικασίας συνδράμει τα μέρη στην αποφυγή - επαπειλούμενων, αλλά περιπτώσεων - μελλοντικών διαφορών για ζητήματα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου, τα οποία όμως δεν έχουν ωριμάσει σε σημείο που να είναι δυνατή η έκδοση απόφασης για καταβολή, ή ακόμη παραπέρα, τα μέρη μπορεί να λαμβάνουν συνδρομή για τον καθορισμό των νομικών τους υποχρεώσεων, ακόμη και αν είναι βέβαιο ότι δεν πρόκειται να επιδιώξουν την πραγματοποίηση πληρωμών... Η πλειοψηφία του Δικαστηρίου τονίζει ότι η παρεχόμενη εντολή δεν τελεί υπό προϋποθέσεις. Η εντολή είναι ανεπιφύλακτη, αλλά η υποχρέωση του ενάγοντος για την πραγματοποίηση των πληρωμών εξαρτάται από το να αναγνωρισθεί δικαστικώς η Εταιρεία ως οφειλέτης. Υπό αυτή την έννοια η αναγνωριστική απόφαση προσιδιάζει σε μια απόφαση που προσδιορίζει το εάν, αλλά αναβάλλει την κρίση της σχετικά με την ποσότητα για μια άλλη (οριστική) απόφαση ... Και σε αυτές τις περιπτώσεις η ποσότητα ενδέχεται να ισούται με το μηδέν, ανάλογα με τις περιστάσεις ...". Σχετικά η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση έκρινε ότι ο τέταρτος (πέμπτος κατά την αρίθμηση της απόφασης) λόγος της ένδικης αγωγής είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, "αφού αποδεικνύεται ότι οι παραπάνω διαφορές, ως μελλοντικές και ορισμένες και όχι αόριστες, όπως ισχυρίζεται

αβάσιμα το ενάγον (αναιρεσεΐον), υπήχθησαν στη συμφωνία της διαιτησίας κατά το άρθρ. 15 της από 2.6.1999 σύμβασης, κατά το οποίο άρθρο συνομολογήθηκε, εκτός άλλων, "ότι κάθε αμφισβήτηση, διαφορά ή απαίτηση, που προκύπτει ή συνδέεται με οποιοδήποτε τρόπο με την παρούσα σύμβαση θα κρίνεται με τρόπο οριστικό αποκλειστικά από δεσμευτική διαιτησία στην Αθήνα", αναφερόμενα συνακόλουθα τα μέρη και σε μελλοντικές διαφορές, ενώ με τους από 27.1.2006 "Όρους Αναφοράς της Διαιτησίας", που συντάχθηκαν και υπογράφηκαν από τα διάδικα μέρη και τους διαιτητές και αποτελούν πρωτότυπη συμφωνία διαιτησίας, όπως ρητά ορίζεται σε αυτούς (όρους) και τα γενόμενα δεκτά από όλες τις πλευρές, παρατίθενται αναλυτικά και εξειδικεύονται οι μελλοντικές ως άνω αξιώσεις και κατά χρηματική ποσότητα και προσδιορίζονται αναλυτικά τα αιτήματα της αντιπροσφυγής της ήδη εναγομένης, μεταξύ των οποίων "να αναγνωρισθεί ότι δικαιούται να εγείρει τις μελλοντικές αξιώσεις της", δυναμένης να τροποποιεί, συμπληρώνει, αυξάνει και αποσαφηνίζει κατά τη διάρκεια της διαιτητικής διαδικασίας τις μελλοντικές αξιώσεις της που παρατίθενται". Σύμφωνα με όσα αρχικά αναπτύχθηκαν, οι παραδοχές της προσβαλλόμενης εφετειακής απόφασης ως προς το περιεχόμενο της διαιτητικής ρήτηρας (15ου όρου) της από 2.6.1999 σύμβασης πώλησης μετοχών της εταιρείας ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ, καθώς και ως προς το περιεχόμενο των από 27.1.2006 Όρων Αναφοράς της Διαιτησίας (Terms of Reference κατά το άρθρ. 18§1 του Κανονισμού Διαιτησίας του ΔΕΕ), αφορούν στην εκτίμηση πραγμάτων και είναι αναιρετικά ανέλεγκτες. Με βάση τις παραδοχές αυτές ορθά περαιτέρω το Εφετείο ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του ν. 2735/1999, κρίνοντας ότι οι σχετικές διαφορές που θα προκύψουν από την άρνηση ενδεχομένως του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει στην αντίδικό του ή αναλόγως στην ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑ τα ποσά που τυχόν θα καταβάλουν αυτές σε τρίτους για εκκρεμείς αξιώσεις των τρίτων εναντίον τους, συνιστούν μελλοντικές διαφορές που εμπίπτουν στο εύρος της παραπάνω διαιτητικής ρήτηρας, οπότε και δεν συντρέχει η επικαλούμενη με τον τέταρτο λόγο της ένδικης αγωγής περίπτωση ακύρωσης της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης κατά το άρθρ. 34§§1 & 2α(γγ) του ν. 2735/ 1999. Επομένως η εφετειακή απόφαση δεν υπέπεσε στην αποδιδόμενη σ' αυτή με τον τέταρτο λόγο της αίτησης αναίρεσης πλημμέλεια από τον αριθμό 14 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, δηλαδή ότι παρά το νόμο δεν ακύρωσε την προσβαλλόμενη διαιτητική απόφαση και πρέπει έτσι να απορριφθεί ως αβάσιμος ο λόγος αυτός. Εξ άλλου η εφετειακή απόφαση απέρριψε και τον πέμπτο λόγο της ένδικης αγωγής (έκτο κατά την αρίθμηση της απόφασης), κρίνοντας ότι ως προς το δεύτερο σκέλος του ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος και απορριπτός, αφού οι παραπάνω διαφορές,

που αφορά το αναγνωριστικό κεφάλαιο της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης και ως προς τις οποίες τα συμβαλλόμενα μέρη είχαν την εξουσία διάθεσης του αντικειμένου τους, είναι επιδεκτικές διαιτησίας κατά το ελληνικό δίκαιο. Περαιτέρω η εφετειακή απόφαση απέρριψε και κατά το πρώτο σκέλος του ως αβάσιμο τον πέμπτο λόγο της ένδικης αγωγής, κρίνοντας ότι "ανεξάρτητα από το ότι με το λόγο αυτό προσβάλλεται η εσφαλμένη εφαρμογή νομικών κανόνων (των άρθρ. 69 και 70 ΚΠολΔ), που δεν αποτελεί λόγο ακύρωσης της διαιτητικής απόφασης ..., η έγερση της αναγνωριστικής αγωγής - ανταγωγής εκ μέρους της ήδη εναγομένης ήταν επιτρεπτή και μετ' εννόμου συμφέροντος κατά τις διατάξεις των άρθρ. 68, 69 και 70 ΚΠολΔ, τις οποίες η προσβαλλόμενη διαιτητική απόφαση δεν παραβίασε, με συνέπεια αυτή να μην είναι κατά το παραπάνω κεφάλαιό της αντίθετη στη διεθνή δημόσια τάξη ...". Μάλιστα για να ενισχύσει την ως άνω κρίση της η εφετειακή απόφαση και να δικαιολογήσει την ύπαρξη έννομου συμφέροντος της αναιρεσίβλητης για την άσκηση της αναγνωριστικής ανταγωγής της στο Διαιτητικό Δικαστήριο αναφέρθηκε ενδεικτικά και στην περίπτωση της προσεπίκλησης κατά τον ΚΠολΔ του τυχόν δικονομικού εγγυητή του εναγομένου στην κύρια δίκη και της παραδεκτής σώρευσης κατ' αυτού αγωγής αποζημίωσης για την περίπτωση της ήττας του (εναγομένου). Έτσι που έκρινε το Εφετείο ορθά και πάλι ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του ν. 2735/1999 και με σαφείς, πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον αναιρετικό έλεγχο, δέχθηκε ότι οι σχετικές με το αναγνωριστικό σκέλος της ανταγωγής της αναιρεσίβλητης διαφορές, που ενδέχεται να ανακύψουν στο μέλλον μεταξύ των ήδη διαδίκων, αποτελούν διαφορές με αντικείμενο επιδεκτικό διαιτησίας κατά το ελληνικό δίκαιο, αφού ως προς αυτές είναι νοητή και η ύπαρξη έννομου συμφέροντος της αναιρεσίβλητης για την άσκηση στο Διαιτητικό Δικαστήριο της ως άνω αναγνωριστικής ανταγωγής της. Μάλιστα παρά τη σχετική επιφύλαξη της προσβαλλόμενης διαιτητικής απόφασης, η άσκηση ως προς τις ίδιες διαφορές αναγνωριστικής αγωγής ή ανταγωγής είναι σαφώς δυνατή κατά το άρθρ. 70 ΚΠολΔ και στα τακτικά πολιτικά δικαστήρια, ενώ το έννομο συμφέρον της αναιρεσίβλητης για την άσκηση της αναγνωριστικής ανταγωγής της στο Διαιτητικό Δικαστήριο επιβεβαιώνεται και από την άσκηση της ίδιας της ένδικης αγωγής, με την οποία το Ελληνικό Δημόσιο, ζητώντας την ακύρωση της διαιτητικής απόφασης κατά το σχετικό αναγνωριστικό κεφάλαιό της, αμφισβητεί ακριβώς τις αντίστοιχες αξιώσεις της αντιδίκου του. Συνακόλουθα το Εφετείο δεν αρνήθηκε παρά το νόμο να ακυρώσει κατά το άρθρ. 34§§1 & 2β(αα) & (ββ) του ν. 2735/ 1999 την προσβαλλόμενη διαιτητική απόφαση και συνεπώς ο αντίθετος

πέμπτος λόγος της αίτησης αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδονται στην εφετειακή απόφαση πλημμέλειες από τους αριθμούς 1, 14 και 19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος και απορριπτός. Πρέπει έτσι η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικασθεί το αναιρεσείον Ελληνικό Δημόσιο, που ηττήθηκε, στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, κατά το σχετικό νόμιμο αίτημα της τελευταίας (άρθρ. 176, 183, 189§1, 191§2 ΚΠολΔ), στην οποία όμως η αμοιβή των πληρεξούσιων δικηγόρων της θα επιδικασθεί μειωμένη, όπως στο διατακτικό ειδικότερα, δηλαδή κατά τα οριζόμενα στο άρθρ. 22§§1 και 3 ν. 3693/1957, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρ. 52§18 ΕισΝΚΠολΔ, σε συνδυασμό και με τα άρθρ. 5§12 ν. 1738/1987 και 2 της υπ' αριθ. 134423/1992 απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΟΛΑΠ 1114/1986).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 25.5.2010 αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου για αναίρεση της υπ' αριθ. 1455/2010 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει το αναιρεσείον Ελληνικό Δημόσιο στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 16 Δεκεμβρίου 2011.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 23 Ιανουαρίου 2012.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ